

CHƯƠNG BA

VT001 GIẢI THOÁT LL12 KHỎI LƯỚI TÌNH

Tên «gia nhân câm» vác LyLy chạy đến nhà xe của chủ nhân bên hong toà lâu đài, đặt nàng nằm lên băng ghế sau của một chiếc xe jeep, rồi hấn ngòi vào chỗ tay lái, nhấn ga cho xe chạy vùn vụt trên con đường trước mắt, bất kể phương hướng!

Xe chạy một lúc lâu đã bỏ xa toà lâu đài và phóng tới thật nhanh trên con đường dài hun hút... Một con đường như dẫn đến chân trời, không thấy nhà cửa phố xá thị thành, không bóng người hay muôn thú, cũng không cỏ cây hoa lá... Một con đường giữa lòng sa mạc, chỉ thấy biển cát mênh mông và đồi cát thoai thoải chập chùng!

Bấy giờ trời đã giữa trưa, nắng vô cùng gay gắt. Sức nóng như thiêu đốt của vàng thái dương từ trên cao trút xuống hừng hực như chĩa lửa vào lòng cát. Hơi nóng bốc lên ngàn ngạt... Sa mạc như bao phủ lớp mây khói dày đặc, không còn nhìn rõ đâu là đâu, khiến cho tay lái của tên câm không còn thẳng tiến.

Thình lình chiếc xe jeep đang phóng với tốc độ kinh người, đâm sầm vào đồi cát cách đường lộ không xa lắm.

Xe bị dội ngược, tuy không bị lật, nhưng với sức dội mạnh bạo, đầu tên «gia nhân cầm» đập lên tay lái không khác gì bị một nhát búa bổ xuống. Hấn bất tỉnh! Máy xe rồ lên dữ dội, bốn bánh lún xuống cát mỗi lúc một sâu, rồi dừng hẳn.

Tiếng động cơ và cái đùng dội mạnh của xe giúp LyLy hồi tỉnh, mở mắt ra... thấy mình nằm một mình trong chiếc xe jeep có mui vải, trống trước trống sau. LyLy lồm cồm ngồi dậy, ngơ ngác nhìn quanh...

Trước mắt nàng chỉ thấy cát và cát... Tứ bề lá cát! Núi đồi đều là cát! Phía trước phía sau, bên phải bên trái cũng là cát! Dường như chỉ có nàng một mình giữa một vùng trời cát mênh mông?

Trong lòng không nhói hoảng kinh, toàn thân run lên, LyLy không hiểu tại sao mình lạc lõng ở một chỗ hoang vắng như vậy? Và tại sao lại nằm một mình trong xe?

Bất thần nàng nhìn thấy băng ghế phía trước còn có một người đàn ông. Đầu hắn gục trên tay lái, chiếc áo rách tơi tả, lộ cái lưng nhầy nhụa những máu... Nàng kinh hoàng thét lên!

Tiếng thét của nàng tuy không nhỏ, nhưng kẻ đó vẫn im lìm không nhúc nhích, y như hắn đã chết?

Nàng lấy lại bình tĩnh chồm tới trước nhìn kẻ lạ... Nhưng vì đầu hắn úp xuống tay lái, khó thể nhìn rõ mặt và biết tình trạng sống chết. Dường như hắn vẫn còn hơi thở?

- Hắn là ai? Đây là đâu? Vì sao chỉ có nàng và hắn trong khoảng trời cô tịch ở vùng sa mạc này?

Những câu hỏi không có hồi đáp, khiến đầu óc nàng lại rơi vào trạng thái lơ lửng mơ hồ... Nàng ngồi chờ một lúc, chợt nhớ lại những gì xảy ra...

«Nàng nhớ mình làm cô dâu trong một hôn lễ vương giả đây lạ lùng ở một toà lâu đài... Chú rể là Thế tử, con trai của một Lãnh chúa. Rồi nàng phản đối không chịu làm vợ vị Thế Tử kia... Sau đó bị bọn gia nhân lôi nàng từ phòng cưới ra sân cỏ trước cửa lâu đài để chịu hình phạt của Lãnh chúa trước mặt ngàn ngàn quan khách về tội: «Một nô lệ lại dám quyến rũ con trai của Lãnh chúa để làm cô dâu».

«Đang lúc nàng tưởng mình sẽ bị giết chết, bỗng nghe ông ta tuyên bố tha tội chết, nhưng phải bị đánh phạt 50 roi. Một tên gia nhân vâng lệnh chủ vung roi quất lên mình nàng. Bất ngờ trong giây phút khẩn trương đó có một người trong đám gia nhân nhào ra hứng trọn đường roi khủng khiếp ấy. Và khi nàng nhận ra kẻ chịu đòn cho mình chính là tên gia nhân mặt mày lời lỏm xấu xí đã từng theo dõi mình thì kinh hoàng bất tỉnh! Sau đó nàng không còn biết những gì đã xảy ra...

- Chẳng lẽ kẻ gục đầu sắp chết trên xe là hắn? Vì sao nàng lại ở trong xe chung với hắn? Hay là nàng bị hắn bắt cóc đưa đi? Rồi tai nạn xe xảy ra, nên hắn mới nằm đè đó?

Câu hỏi chót khiến LyLy phóng xuống xe, chạy phăng phăng ra đường lộ, miệng lớn tiếng kêu cứu... Nhưng tiếng kêu của nàng như loãng vào không gian! Ngay cả dư âm vọng lại cũng không nghe thấy!

Một vùng sa mạc không có phố xá, không nhà cửa dân cư, không có xe cộ qua lại, ngay cả bóng của người trên lưng

ngựa hay lạc đà cũng không lai vãng! Giữa trời đất mông mênh chỉ có nàng với hắn thì gọi ai để cầu cứu?

Chưa có lúc nào LyLy kinh hoàng sợ hãi như lúc đó. Toàn thân nàng nhũn ra, đôi chân đang chạy tới vụt sụm xuống. Giữa lúc thần trí hoang mang sắp ngất, trong đầu nàng chợt vang lên ý nghĩ:

«- Dù hắn là kẻ dung mạo xấu xí thế nào và bắt cóc ta với mục đích gì, nhưng hắn đã chịu đòn thế ta đến đổi thương thế trăm trọng. Giờ lại là một kẻ sắp chết, ta không thể nhẫn tâm bỏ hắn một mình ở đây. Hơn nữa dù có muốn chạy trốn hắn, mà bằng với đôi chân, ta cũng không ra khỏi vùng sa mạc này, cuối cùng cũng sẽ chết nóng, chết lạnh, chết đói, chết khát... Tốt hơn ta tìm cách cứu hắn tỉnh lại, may ra cả hai mới có cơ hội sống sót rời nơi đây. Khi đi đến một nơi có người, bằng với trí thông minh của ta, chẳng lẽ ta không thoát khỏi sự kiềm chế của hắn được sao? Phải lắm! Một tên gia nhân si gái ngu đần như hắn, LyLy ta làm gì phải sợ chớ?».

Cùng với ý nghĩ, nàng quay gót trở lại xe jeep. Lúc này trong lúc hoảng kinh phóng nhanh ra đường kêu cứu, nàng không lưu ý mặt cát nóng bỏng, cũng không lưu ý mình vẫn còn mặc áo cô dâu, chân không mang giày vớ, vì bị đám tội tớ lôi ra từ phòng cưới một cách bất chợt.

Bây giờ từng bước chân trở lại xe, trên khoảng đường vài chục thước, mà LyLy có cảm giác như đang đi trên lò lửa, lòng bàn chân như bị phỏng cháy, lại thêm sức nóng của mặt trời hừng hực đổ lên đầu, khiến nàng tưởng mình bị thiêu sống!

Cuối cùng nàng cũng đi đến nơi!

Chiếc xe jeep vẫn trong thế đứng ngã nghiêng... Đầu tên kia vẫn còn nằm gục trên tay lái.

Nàng leo lên xe ngồi trên ghế cạnh tay lái, bên cạnh hắn. Bây giờ nàng mới lưu ý những vết roi trên lưng hắn bị nứt ra, gặp cái nóng của mặt trời làm sưng đỏ lên. Chắc là đau nhức lắm, nhưng vì hắn trong tình trạng bất tỉnh nên không đau đớn rên rỉ?

Nàng nhắc đầu hắn nhẹ nhàng, đặt ngửa lên lưng ghế, thấy trán hắn bị giập, máu tươm rỉ rả lên mặt. Có lẽ vết thương trên trán đã làm hắn bất tỉnh? Nàng xô đẩy sữa đổi thế ngồi của hắn, nhưng hắn vẫn trong tình trạng mê man, không hay biết gì, hơi thở yếu ớt và toàn thân như đang lên cơn sốt. Nhiệt độ trong người hắn có lẽ không thua nhiệt độ ngoài trời!

LyLy nghĩ, vết thương trên trán hắn cần phải băng bó để cầm máu. Nàng xé một mảnh áo của mình để làm miếng băng, băng thương thế cho hắn.

Cũng may nàng còn mặc áo cưới hai lớp, lớp áo trong bằng vải mỏng xé toét ra dễ dàng.

Đang lúc loay hoay băng vết thương cho hắn, bất thần LyLy lưu ý phía dưới chân chỗ ghế mình ngồi có một cái bọc. Hay nói đúng ra là một tấm thảm mỏng, loại thảm nhỏ mà người kỵ mã ẢRập khi du hành dùng như tấm chiếu để trải ra làm chỗ nằm nghỉ dọc đường.

Tấm thảm túm gói lại như để giấu vật gì bên trong? Nàng lập tức mở bọc ra... thấy trong bọc có hai bình chứa nước bằng nhựa. Loại nước uống có nhãn hiệu bày bán ở thị trường và còn có một bịch bánh mì ẢRập.

Xem ra hấn đã dự trù trước là cướp nàng trốn đi, nên đem theo sẵn nước uống và thức ăn?

- Thật là một tên quái đản!

Nàng buộc miệng nói như thế, nhưng trong lòng lúc bấy giờ cảm thấy tức cười hơn là tức giận, mà cũng không còn ghê sợ khi đối diện với gương mặt xấu xí của hấn.

Băng vết thương trên đầu hấn xong, nàng lấy mảnh vải còn thừa, thấm chút nước lau vết máu chảy trên mặt hấn. Bất thần nàng nhận ra trên mảnh vải vừa lau mặt hấn không phải chỉ dính màu máu, mà còn nhiều màu khác của các chất hoá trang.

Vốn dĩ là nữ điệp viên đã từng học khoá huấn luyện về hoá trang, Lyly nhận ra ngay gương mặt hấn được tô trét một lớp phấn sáp hoá trang. Bởi nàng đã từng cùng các bạn đồng nghiệp biến thành người mắc bệnh phong cùi, mặt mày lở loét, để qua mặt bọn Cộng trong chuyến về Saigon năm xưa.

Sở dĩ mấy hôm nàng không nhận ra mặt hấn hoá trang, vì chỉ nhìn thấy hấn từ xa. Hơn nữa, nàng nghĩ hấn là một tên Á Rập, trong lòng vẫn còn ám ảnh sau lần bị bắt cóc, không dám nhìn bộ mặt của hấn. Vừa thoáng thấy hấn, nàng đã kinh hoảng bỏ chạy, thì làm gì lưu ý hay quan sát gương mặt dị hình ấy là do chất hoá trang tạo thành?

Chấn động tâm thần, LyLy lập tức lấy mảnh vải ướt lau chùi chà sát vào những mụn u lồi lõm trên mặt hấn... Gương mặt ghê tởm của hấn biến đi, cùng lúc với tiếng kêu thất thanh của Lyly:

- Trời ơi!

Tiếng kêu đầy kinh hoàng của LyLy, cùng với tiếng khóc bật ra và nước mắt rơi lả tả trên mặt hấn... không khác gì trời đổ mưa trên vùng đất khô cằn, giúp hấn tỉnh lại sau cơn mê, mở mắt ra...

LyLy chồm tới ôm hấn, nói trong nước mắt ràn rụa:

- Vân Trường! Sao lại là anh? Sao lại là anh chớ? Sao sao... là anh?

Phải! Tên gia nhân mà nàng kinh tởm ghê sợ chính là chàng! Kẻ húng roi chịu đòn cho nàng cũng chính là chàng!

LyLy cơ hồ không tin là sự thật, lắp bắp lập tới lập lui một câu hỏi, rồi khóc oà lên! Vân Trường cất giọng yếu ớt:

- Đừng khóc nữa em! Chúng ta đang ở đâu đây?

Nàng đáp trong tiếng nấc:

- Chúng ta đang... đang ở giữa lòng sa mạc.

- Vậy là chúng ta chưa thoát phải không?

Nàng nói trong nghẹn ngào:

- Quan trọng là sức khoẻ của anh. Anh cảm thấy thế nào?

- Anh khát nước lắm!

Nghe chàng muốn uống nước, nàng vội vàng lấy bình nước kê vào miệng cho chàng uống từng ngụm, nói giọng xót xa:

- Anh đang bị sốt, thương thế trên lưng nếu không sức thuốc kịp thời sẽ làm độc. Chúng ta phải gấp rời khỏi nơi đây để tìm thuốc trị thương cho anh. Nhưng mà chiếc xe bị lún sâu dưới cát, không thể nào chạy trở ra đường lộ được. Chúng ta đành phải chờ có người chạy xe ngang qua đây để kêu cứu.

Uống vài hớp nước, chàng như có chút sinh lực, nói một hơi dài:

- Phải rồi! Anh nhớ đang lúc phóng xe chạy tới bỗng thấy con đường trước mắt càng lúc càng mịt mờ bởi hơi nóng từ lòng cát bốc lên, khó thể trông rõ phương hướng. Có lẽ vì vậy mà xe vọt khỏi đường lộ và đâm đầu vào đồi cát! Cũng may xe không bị lật và không phát hoả, chứ không chúng ta đã bị chết thiêu rồi!

LyLy lo âu nói:

- Chúng ta không bị chết thiêu bởi lửa, nhưng chỉ sợ chết thiêu bởi mặt trời, nhất là anh trong cơn nóng sốt làm sao chịu đựng nổi tình trạng này lâu hơn nữa?

Vân Trường nói trấn an nàng:

- Có lẽ trong người anh đang lên cơn nóng sốt, nên anh không cảm biết cái nóng của mặt trời nóng đến mức độ nào? Chúng ta cũng không thể ở đây chờ người đến cứu, vì vùng này chắc là rất hiếm có người ngựa hay xe cộ qua lại. Nhưng... nhưng em đừng quá lo! Để anh xem tình trạng chiếc

xe bị lún ra sao và nghĩ cách để xe có thể chạy lùì qua khỏi lổm cát. Chỉ cần xe vọt khỏi lổ trũng là có thể chạy ra đường lộ.

Chàng nói vừa nhòai mình bước xuống xe, rồi nhìn trước ngó sau, quan sát tình trạng của xe...

LyLy cũng xuống theo, nhưng nàng vụt nhào trở lại băng ghé, vì chân không giày lúc nãy đã bị phỏng, giờ không thể nào đặt chân xuống mặt cát!

Vân Trường chợt nhận ra đôi chân LyLy không giày vớ, vội nói:

- Em hãy ngồi vào chỗ tay lái. Đưa tấm thảm cho anh! Để anh thử xem có thể lấy nó lót đường cho bánh xe chạy lùì phía sau để... ra khỏi chỗ... lún được không.

Chàng gượng sức đứng đó nói được mấy lời rời rạc thì đầu óc quay mòng mòng, ngã quy tại chỗ. LyLy hoảng kinh, quên cái nóng dưới chân, nhào ra xe, chạy tới đỡ chàng đứng lên. Vân Trường trong cơn sốt cao độ, ánh mắt lơ òr, hầu như mê man không biết gì nữa.

Giữa khoảng trời mênh mông này, không người, không phương tiện, không thuốc men, nàng không biết làm gì hơn kéo chàng tới chỗ bóng mát của xe, lấy tấm thảm trải ra làm chiếu cho chàng nằm. Nàng ngồi một bên lệ ã dài, mắt ngóng trông ra đường lộ hy vọng có người qua lại để kêu cứu.

Thời gian lảng lạng trôi qua... một giờ... hai giờ... ba giờ... Kim đồng hồ nơi tay của nàng vẫn quay đều đều... Nhưng chỗ của họ y như là khoảng cùng của địa cầu! Không

thấy người lai vãng! Cũng chẳng có tiếng động gì ngoài tiếng gió lộng cát bay!

Rồi phút chốc mặt trời quày quả bỏ đi... Màn đêm từ trên cao vội vàng rủ xuống... Cái lạnh buốt giá đã thay thế cho hơi nóng hùng hực của lò hỏa thiêu sa mạc!

Vân Trường vẫn nằm im thiêm thiếp, thỉnh thoảng rên ư ử... LyLy ngồi gục đầu bên chàng cũng mệt mỏi rã rời. Thành linh nàng nghe tiếng chàng gọi nhỏ:

- LyLy! Em không sao chứ?

LyLy giật mình ngẩng mặt nhìn chàng, rồi mừng rỡ reo lên:

- A, anh đã tỉnh! Cảm tạ Thượng Đế! Anh thấy trong người thế nào?

- Hình như cơn nóng sốt đã qua.

Nàng mỉm cười, nói qua màn lệ:

- Anh biết không! Anh mê man, nhiệt độ trong người lúc nóng lúc lạnh, chắc là vết thương trên lưng đã làm độc. Em thật không biết phải làm thế nào, sợ quỳnh luôn!

Vân Trường cười nhỏ:

- Đừng sợ! Anh không chết đâu! Có nàng tiên trông chừng thì người trần làm gì chết được chứ!

Nghe chàng nói câu ấy, LyLy vui mừng trong lòng, nhủ thầm:

«- Chàng còn đủ sức chọc ghẹo mình, chắc là tình trạng sức khoẻ không nguy hiểm lắm».

Đêm ấy nhằm vào đêm trăng tròn. Ánh Nguyệt toả rực lên đồi cát thoai thoải chập chùng... ngàn ngàn sao trên trời lấp lánh... tạo cho khung cảnh tịch mịch không phố xá nhà cửa, không cây cỏ hoa lá, thành một vùng huy hoàng rực rỡ giữa trời và đất.

Chàng nhìn cảnh đẹp trước mắt, chép miệng nói:

- Đẹp! Quả là đẹp! Không có gì đẹp bằng sa mạc vào một đêm trăng sao!

LyLy gật đầu:

- Phải! Trăng đêm nay đẹp lắm!

Giọng nàng chột mớ màng, nhắc lại kỷ niệm cũ:

- Anh còn nhớ những ngày của chúng mình ở Bắc Kinh năm xưa không? Trong cuộc náo loạn ở Thiên An Môn của sinh viên Trung Hoa anh cũng vì em mà bị thương. Sau đó chúng ta được đưa vào lánh nạn ở Toà Đại Sứ Mỹ để anh dưỡng thương. Chúng ta cũng từng ngồi ngắm trăng nơi khu hoa viên của Toà Đại Sứ và ước hẹn những cuộc tái ngộ trong lương lai sẽ tràn đầy hạnh phúc. Không ngờ lần này chúng ta gặp nhau trong tình thế bi đát và anh lại thêm một lần nữa vì em mà mang thương tích đầy người. Em thật là một kẻ xấu xa, cứ đem xui xẻo cho anh! À này, anh hãy cho em biết, vì sao

anh biết em bị kẹt ở Harem mà đến cứu? Và làm sao anh vào được toà lâu đài của Lãnh chúa Abdul?

Hỏi mà không nghe hồi đáp, LyLy quay mặt nhìn chàng mới hay chàng lại rơi vào trạng thái hôn mê, hơi thở mệt nhọc, người nóng như lửa, mặc dù khí trời bây giờ đã lạnh lắm.

Nàng ngồi một bên, không biết phải làm thế nào giúp chàng qua cơn nóng sốt ngoài việc khẩn xin Trời cao.

Một lúc sau Vân Trường nằm co rúm lại, toàn thân run lên bần bật. Xem ra vết thương trên lưng đã bắt đầu hành hạ, nên nhiệt độ trong người lúc sốt lúc lạnh!

Không tìm đâu ra mảnh chăn hay áo ấm đắp cho chàng, LyLy chỉ biết lấy vòng tay mình ôm chàng để chuyển hơi ấm.

Đêm càng vào khuya, thời tiết càng buốt giá. Chiếc áo cưới mỏng manh không đủ ấm, LyLy bắt đầu run lập cập. Chịu đựng với cái lạnh thêm một thời gian, Lyly cảm nghe các mạch máu trong người như ngưng chảy, tim như ngưng đập, toàn thân cứng đờ. Rồi hồn nàng như bay bay vào cõi mịt mờ hư vô...

Lâu lắm... lâu lắm... không biết thời gian trải qua bao lâu?

Bỗng nhiên có một luồng khí ấm áp chuyển vào cơ thể và hồn nàng đang bay vất vưởng hình như quay trở về với thân xác? Bên tai nàng nghe như có tiếng động cơ của trực thăng vang rền...

Rồi nàng có cảm tưởng toàn thân di động, thần trí chập chờn nửa tỉnh nửa mê...

Bỗng nhiên nàng thấy có một toán người ăn mặc toàn đen, hình thù cổ quái như quỷ sứ, trên vai mỗi người có vác một bao tuyết nặng kịch. Bọn họ vây quanh nàng với Vân Trường, rồi trút bao tuyết lên mình hai người. LyLy gắng sức diu chàng đứng lên chạy khỏi vòng kiềm hãm của bọn người kia. Nhưng cả hai loi ngoi mãi vẫn không ra khỏi đồng tuyết mỗi lúc một cao...

Thình lình có một người từ xa phóng ngựa chạy tới rĩa một tràng súng liên thanh vào bọn người áo đen. Bọn ấy ngã quy! Người ấy nhào tới moi LyLy ra khỏi đồng tuyết, ôm nàng phóng lên ngựa sải như bay, vừa nói:

- Vợ yêu quý của anh! Hãy trở về lâu đài với anh!

LyLy chợt nhận ra người cứu mình là Thế Tử Hassan, nàng vùng vẫy chống đối, miệng thét lên:

- Không! Hãy để tôi ở lại cùng chết với chàng! Cho tôi được chết với chàng.

Nàng giãy giụa... nàng gào thét... Rồi nàng hoàn toàn trong cơn mê man không còn biết gì nữa!

* * *

Lúc tỉnh lại, mở mắt ra, LyLy thấy mình đang nằm trên giường, trong lớp chăn gối thật êm, trong gian phòng thật ấm.

Trời có lẽ đã khuya lắm! Bên ngoài, qua khung cửa kiếng, nàng nhìn thấy một màu đen tối. Nhưng trong phòng nàng nằm có ánh đèn mờ. Nàng thấy rõ là một gian phòng sang trọng, chớ không phải giữa lòng sa mạc như những hình ảnh đang lớn vờn trong trí...

Lyly vô cùng ngạc nhiên. Không hiểu tại sao mình nằm đó? Và nơi đây là đâu?

Nàng nhắm mắt lại, cố nhớ những gì xảy ra... Nhưng đầu óc bấy giờ thật mơ hồ. Hình như...

«Hình như... nàng và Vân Trường bị lạc giữa sa mạc... Rồi bị một bọn người áo đen chôn sống trong tuyết... Sau đó được một người đến cứu. Và người đó là Thế Tử Hassan...

- Không phải! Không đúng như vậy!

«Hình như... nàng ngồi trên kiệu hoa, làm cô dâu trong một hôn lễ tổ chức vô cùng kỳ quặc. Những người dự lễ cưới vô cùng xa lạ từ hình hài đến y phục! Chú rể cũng là một người lạ mà nàng chỉ gặp mặt một lần.

- Cũng không phải!

«Hình như... nàng và người yêu cùng ngắm trăng khuya ở một vùng sa mạc hoang vắng. Chàng bị thương nằm một chỗ, nàng ngồi một bên tỉ tê kể chuyện, nhắc nhớ kỷ niệm của hai người...

- Không đúng!

«Hình như... nàng đang ở phòng hoa chúc cùng Thế Tử Hassan làm lễ động phòng. Đang khi nàng chống đối, không chịu làm vợ ông ta bỗng nhiên bị những tên gia nhân kéo ra sân cỏ để chịu hình phạt về tội làm cô dâu. Sau đó bị một tên gia nhân mặt mày gớm ghiếc cướp đi...

LyLy ôm đầu kêu lên:

- Không! Không! Tất cả đều không phải!

Trong phút chốc, không thể minh định rõ ràng những hình ảnh lộn xộn trong trí, LyLy tự hỏi:

«- Ta thực sự đang nằm mộng hay đang sống ngoài đời?»

Câu hỏi cũng không thể có giải đáp!

Nàng ngồi bật dậy, tuột xuống giường, đi tới đi lui để xác định mình đã tỉnh thức, nhưng cảm nghe sinh lực yếu ớt, bước chân không vững, nên ngồi phệt xuống chiếc ghế bành trong phòng, đưa mắt quan sát đó đây...

Bỗng nàng kịp nhận ra các thứ bày biện trong phòng này đều không xa lạ với nàng. Nàng kêu lên:

- Trời ơi! Sao lạ vậy?

Tiếng kêu có phần bàng hoàng kinh hãi, chớ không phải ngạc nhiên như lần trước. Chỉ vì nàng nhận ra gian phòng này khá quen thuộc từ cái giường, cái bàn, cái ghế, màn cửa... ngay cả phần sắp lược là bày trên bàn trang điểm...

LyLy lại kêu lên:

- Rõ ràng là đồ đạc của ta mà! Nơi đây chẳng phải là khách sạn Paradise đó sao?

Cùng với tiếng kêu thảng thốt, nàng đứng lên khỏi ghế, bước tới đầu giường bật tắt cả các ngọn đèn điện trong phòng. Ánh sáng chan hoà tỏa rõ đó đây...

Nàng trông rõ trên chiếc bàn nhỏ trong phòng có một xấp bì thơ và giấy bút... Tất cả đều có in rành rành tên: «khách sạn Paradise».

Không nghi ngờ gì nữa! Đây đúng thật là khách sạn Paradise!

Nàng rời ghế, đi tới mở tủ áo trong phòng... thấy vali hành lý của mình vẫn còn nằm trong đó... Cả máy y phục treo trên móc áo vẫn y như tình trạng nàng làm trú khách trong gian phòng này.

Đầu óc rối loạn, LyLy tự hỏi:

«- Chẳng lẽ ta chưa hề rời khách sạn Paradise? Chẳng lẽ ta không hề bị bắt cóc? Vậy việc xảy ra ở chợ bán nô lệ... ở động Tú Bà... ở Harem... cuộc hôn nhân với Thế tử Hassan... và việc sau cùng là nàng với Vân Trường bị bọn áo đen chôn sống giữa lòng sa mạc... Tất cả đều là mộng?»

Thêm một lần nữa, không xác định được mọi sự xảy ra, LyLy trở lại ngồi phệt xuống ghế, miệng lảm nhảm:

«- Phải chăng ta đang sống trong mộng? Hay những gì xảy ra trong thời gian qua mới chính là mộng?»

Giữa lúc thần kinh căng thẳng, không biết đâu là thực, đâu là mộng, LyLy chợt nhận ra chiếc áo ngủ mình đang mặc màu thiên thanh. Nàng nhớ rõ đêm nàng bị bọn gian bắt cóc nàng mặc áo màu hồng.

Để xác định trí nhớ của mình, nàng kiểm soát vali hành lý, thấy chỉ còn chiếc áo ngủ màu hoàng yến. Nàng mang theo tất cả ba áo ngủ. Giờ thiếu mất áo màu hồng, chứng tỏ chiếc áo ấy đã không còn!

LyLy suy luận:

- Đúng vậy! Đồng hồ trên tay ta hiện cũng không còn, mà cả miếng mề đai mang trên cổ cũng không có! Như vậy chứng tỏ ta đã thật sự bị bắt cóc và những diễn biến sau đó đều là sự thật.

Bỗng nhiên nàng nghĩ:

- Nếu những gì xảy ra là thực thì lý ra ta và Vân Trường đang nằm chết lạnh ở sa mạc. Nhưng sao ta lại trong gian phòng của khách sạn Paradise? Ai đã đưa ta về đây? Thế Tử Hassan chẳng? Còn Vân Trường, chàng ở đâu? Phải chăng chàng đã bỏ xác trên sa mạc?

Câu hỏi chót vừa loé trong đầu, LyLy không còn bình tĩnh, đứng lên chạy tới bấm chuông khẩn cấp trong phòng.

Phút chốc có người đi tới và cửa phòng mở ra...

Người hiện ra trước mắt nàng không phải là Bồi phòng, cũng không phải người Á Rập, mà một người đàn ông da trắng tuổi khoảng 50, mặc áo trắng y sĩ, tay xách một vali nhỏ.

Ngạc nhiên trước sự xuất hiện thình lình của một Bác sĩ da trắng ở xứ này, LyLy đứng trên một chỗ nhìn sững ông ta với ánh mắt ngơ ngác.

Ông ta bước tới bắt tay chào nàng, kèm với nụ cười và câu nói bằng tiếng Anh:

- Chào Madame! Tôi là bác sĩ Smith. Madame cảm thấy trong người thế nào?

LyLy mở miệng nói trong ngỡ ngàng luống cuống:

- Chào... ông ! Chào Bác sĩ! Sao... tôi bị bệnh? Ông là bác sĩ đang chăm sóc cho tôi?

Ông ta vẫn giữ nụ cười khả ái trên môi, nhỏ nhẹ đáp:

- Phải! Tôi là Bác sĩ đang chăm sóc cho Madame.

LyLy lập lại:

- Tôi thực sự bị bệnh? Sao tôi lại không nhớ gì cả! Khách sạn mời ông đến vì bệnh tôi nặng lắm à?

Ông ta gật đầu:

- Phải! Madame bị trúng lạnh khá nặng và mê man nhiều ngày. Tôi lo sợ não bộ Madame bị hại. Xem ra nguy hiểm đã qua rồi!

Nghe nói mình bị trúng lạnh, LyLy rúng động tâm thần. Bây giờ nàng đã biết chắc rằng những gì xảy ra trên sa mạc không phải là mộng. Nàng hỏi dồn dập:

- Có người đã đưa tôi từ sa mạc về đây phải không? Còn chàng? Người đàn ông cùng với tôi đã chết rồi phải không? Bọn áo đen đã chôn chàng trong tuyết phải không?

Bác sĩ Smith mỉm cười, lắc đầu:

- Không có ai chết! Cũng không có bọn áo đen nào giết người! Sa mạc cũng không có tuyết! Có lẽ Madame bị lạnh và nhiều ngày mê man nên mới có cơn ác mộng kỳ lạ đó. Trời còn khuya lắm, Madame nên lên giường ngủ thêm một lúc.

Vừa nói ông vừa nắm tay nàng dìu trở lại giường, đặt nàng nằm xuống và lấy đồ nghề y sĩ nghe nhịp tim, đo nhiệt độ cho nàng. LyLy lặng im không lên tiếng, để mặc tình cho ông ta hành sự.

Chẩn bệnh cho nàng xong, ông ta mỉm cười nói:

- Nhiệt độ trong người Madame đã điều hoà rồi. Cũng may trí não, tim, phổi... tất cả đều không bị tổn hại. Madame may mắn vì đã được cứu kịp thời. Hiện giờ không còn điều đáng lo nữa. Tuy vậy sức khoẻ vẫn còn yếu lắm, vì đã nhiều ngày mê man. Madame cần phải tịnh dưỡng ăn uống tâm bỗ một thời gian mới phục hồi sinh lực.

- Xin Bác sĩ vui lòng cho tôi biết ai đã đưa tôi từ sa mạc về đây? Người cùng với tôi còn sống hay đã chết?

Bác sĩ Smith không nhìn nàng. Ông ta lẳng lẳng dọn dẹp các thứ của mình vào vali nghề nghiệp xong rồi mới nói:

- Từ từ rồi Madame sẽ biết mọi điều. Tôi khuyên Madame an lòng tịnh dưỡng. Nếu tôi không làm thì Madame từ Suisse qua đây?

LyLy gật đầu thay cho câu trả lời, vừa nghĩ:

«- Bác sĩ này biết ta đến từ Thụy Sĩ. Chắc là ông còn biết nhiều điều về ta. Nhưng tại sao ông lại không nói cho ta rõ, lại cố tình giấu giếm?».

Thấy nàng lặng yên suy tư, bác sĩ Smith mỉm cười, nói thêm:

- Chắc Madame rất muốn sớm rời chỗ này?

Lyly cười nhỏ:

- Thật vậy! Tôi muốn về Suisse hôm nay, hay trễ lắm ngày mai. Nhưng trước khi rời xứ này, tôi muốn biết...

Bác sĩ Smith ngắt lời nàng, giọng êm dịu như dỗ dành:

-Tất nhiên Madame sẽ biết tất cả những điều muốn biết trước khi rời xứ này. Tuy nhiên, hiện tại Madame chưa thể rời khách sạn vì lý do sức khỏe. Khi nào sức khỏe hoàn toàn bình phục thì Madame được tự do ra đi. Lúc đó dù Madame không hỏi, cũng có người giải đáp những thắc mắc. Hiện tại Madame nên nghe lời khuyên của tôi: «Tuyệt đối an tâm tịnh dưỡng, không nghĩ ngợi, không lo âu». Chủ khách sạn này có bốn phận chiêu đãi Madame và lúc nào cũng có người sẵn sàng phục vụ cho Madame, ngay cả tôi. Lúc nào cần bồi phòng hãy bấm chuông số 1. Có điều gì khẩn trương hãy bấm chuông số 2, tức là chuông Madame bấm khi này. Ban ngày, nếu trong

người không mệt lắm, Madame nên đi dạo vườn hoa để hít thở không khí bên ngoài. Lúc nào muốn xuống nhà hàng của khách sạn, cũng có thể đi đứng tự do. Ở đó có một phòng ăn riêng dành riêng cho Madame. Trước cửa phòng ngủ này có hai người lính túc trực canh gác. Madame ở trong phòng hay ra ngoài họ đều có bốn phận bảo vệ an ninh.

Ông nói một hơi, vừa kéo chăn đắp cho nàng. LyLy đành nằm im, không dám hỏi thêm gì nữa. Bác sĩ Smith chào nàng giã từ và nói thêm:

- Trời còn khuya, Madame hãy ngủ thêm một lúc.

Cửa phòng khép lại...

LyLy còn một mình, tâm trí trở lại đảo điên, vì những thắc mắc trong thời gian qua chưa được giải đáp, thêm những nghi vấn mới vang vang trong đầu:

«- Vì sao chủ khách sạn lại hết mực chiêu đãi ta? Phải chăng để tạ tội về việc cai quản một khách sạn quốc tế hời hợt bất an ninh? Bác sĩ Smith là ai? Ông ta là người nước nào? Xem hình hài và nghe giọng nói thì là người Anh. Lý do gì ông ta có mặt ở đây để chăm sóc cho ta? Ông ta có vẻ bí ẩn và có nhiều điều muốn giấu ta... Vì sao ông không muốn nói cho ta rõ mọi sự? Lại nói, sẽ có người giúp mặt ta để giải đáp những thắc mắc. Vậy người đó là ai?».

Nàng hồi nhớ từ khi rời Thụy Sĩ đến xứ này... Từng việc... từng việc... xảy ra với bao nhiêu diễn biến kỳ lạ.

Một điều nàng biết chắc là mình có bị bắt cóc, mới khiến chủ khách sạn giữ an ninh tuyệt đối như vậy. Rồi nàng phân tích:

«Nếu việc ta bị bắt cóc là thật. Thời gian ở động Tú Bà cũng là thật. Cuộc hôn nhân lạ lùng trên sa mạc cũng là thật. Tên gia nhân xấu xí biến thành Vân Trường cũng là thật. Cả hai bị bọn áo đen chôn trong tuyết giữa lòng sa mạc cũng là thật. Tất cả những xảy ra ấy... nếu đều là thật! Vậy ai đã cứu ta đem về đây? Vân Trường hiện ở đâu?

«Bằng như nếu tất cả những xảy ra đó... đều là mộng. Vậy từ khi ta rời Thụy Sĩ đến xứ này một thời gian lâu như vậy vẫn ở mãi trong khách sạn sao? Nguyên do nào khiến ta bị trúng lạnh? Chẳng lẽ ta đau bệnh ngay khi đến khách sạn và nằm mê man một chỗ cả tháng nay sao?

- Không thể nào!

Càng moi trí nhớ, càng nêu câu hỏi, càng phân tích... LyLy càng thấy đầu óc mù mịt, rối loạn. Cuối cùng nàng vẫn không thể xác định những xảy ra trong chuyến đi này đoạn đời nào là thực, đoạn đời nào là mộng!

Tất cả vẫn còn nằm trong bí ẩn... Những bí ẩn của đời nàng trong giai đoạn này không khác gì những bí ẩn lạ lùng đầy huyền bí của sa mạc!

LyLy cảm nghe đôi mi nặng trĩu, mắt khép lại, hôn rơi vào con mê...

* * *

Lần thứ hai mở mắt ra LyLy thấy mình vẫn nằm trên chiếc giường trong gian phòng mà nàng tỉnh thức lần trước.

Như vậy chứng thực hai lần vừa qua nàng không sống trong mộng, mà đang sống ngoài đời và nơi này đích thật là gian phòng của khách sạn Paradise!

Nhìn qua lớp kiếng của khung cửa sổ, LyLy thấy ngoài trời nắng chang chang. Chắc là đã giữa trưa nên hơi nóng bốc lên, khiến cho mặt đất như bao phủ một lớp sương khói mong manh.

Nàng ngồi dậy, tuột xuống giường đi vào phòng tắm, bước chân tuy yếu ớt, nhưng tâm trí cũng an định, không còn những bàng hoàng kinh động như lần hồi tỉnh trước.

Nàng mở vòi nước cho chảy vào bồn và ngâm mình trong nước ấm một lúc, tinh thần phấn chấn hơn và cơn mỏi mệt trong cơ thể cũng vơi đi. Tắm xong, nàng cảm nghe đói bụng, nên nhấn chuông gọi bồi phòng. Tự nhủ:

- Ta phải vâng lời bác sĩ Smith, không nghĩ ngợi thắc mắc gì nữa! Quan trọng là ta cần phải có sinh lực dồi dào để đương đầu với những gì sẽ xảy ra ngày mai...

* * *

Năm ngày tịnh dưỡng nơi khách sạn Paradise với sự chăm sóc tỉ mỉ của bác sĩ Smith, cùng sự chiêu đãi tận tình của chủ nhân khách sạn với đám bồi phòng, sinh lực Lyly đã phục hồi. Nàng hầu như quên những gì đã xảy ra, tâm trí an định, không còn những lo âu và sợ hãi nữa.

Hàng ngày nàng thả bộ vườn hoa, thỉnh thoảng xuống nhà hàng ăn chung với du khách... Mọi xô dịch của nàng đều có hai người lính gác trước phòng đi theo để bảo vệ an ninh.

Nàng quả thật đang sống những ngày nhàn rỗi đầy hưởng thụ, nhưng chưa bao giờ LyLy có tâm trạng buồn chán như lúc này, nên quyết định rời nơi đây, dù rằng công tác Chef giao phó trên xứ này cho đến giờ nàng chưa biết sẽ làm gì và sẽ gặp ai?

Nhưng chuyến đi này ngay từ đầu đã có nhiều trở ngại, và nàng đã trải qua một thời gian dài sống trong mơ hồ, tâm thần và thể xác quá nhiều giao động nên quyết định thay vì trở về Thụy Sĩ, nàng cần đi qua Washington gặp mặt Chef.

Dĩ nhiên nàng là con bệnh, nên phải có sự chấp thuận của bác sĩ mới có thể ra đi. Chiều đó LyLy không có ý định xuống nhà hàng ăn bữa ăn tối, nên không điễm trang, thay áo. Nàng nằm dài trên giường đọc báo, chờ giờ bác sĩ Smith tới khám sức khỏe, sẽ báo ông ta mình muốn rời xứ này.

Thình lình người lính gác trước phòng gõ cửa đi vào trao cho nàng một phong thư, nói là do bồi phòng đưa đến. LyLy có hơi thắc mắc, không rõ ai gửi thư cho mình? Nàng hồi hộp mở thư... Bên trong chỉ vồn vẹn hai hàng chữ đánh máy như vậy:

«Có người nhờ tôi trao bức «cam nang». Xin hẹn tối nay ở phòng số 825 của khách sạn này. Yêu cầu đến chỗ hẹn một cách bí mật và không cho hai người lính canh phòng hay biết và đi theo.

Ký tên: Van Thompson».

Thư viết bằng tiếng Anh, duy hai tiếng «cắm nang» viết tiếng Việt không bỏ dấu.

Mới đầu LyLy hết sức mừng rỡ khi đọc thư, vì người nàng chờ đợi bấy lâu đã tìm đến để trao cắm nang của Chef. Nàng cũng đoán ngay người này là nhân viên CIA, nhưng nỗi vui mừng chỉ thoáng lên rồi tan biến cùng lúc với cơn đau nhói trong tim vì tuyệt vọng.

Sở dĩ nàng có tâm trạng đó, chỉ vì lần đi Á Rập này Chef không giao công tác, nói là cho đi chơi vùng sa mạc và sẽ có một người tìm đến khách sạn trao cho nàng cái cắm nang của Chef với chỉ thị việc phải làm. Và nàng định ninh người ấy là Vân Trường, mà Chef cố ý cho hai người gặp nhau để hoạt động chung trong chuyến đi này. Bởi thế nàng chờ đợi gặp lại chàng từ giờ từng phút, vì thương nhớ, mà cũng muốn biết những xảy ra trong tháng qua trong đời mình là thế nào?

Bây giờ thì nàng sẽ gặp một người xa lạ, với cái tên xa lạ Van Thompson. Một người Mỹ! Chắc hẳn là một người của CIA! Chưa bao giờ LyLy cảm nghe buồn chán và thất vọng như lúc này.

Nàng xem giờ, thấy đã hơn 7 giờ chiều. Bác sĩ Smith vẫn chưa đến thăm bệnh nhân như thường lệ. Nàng nghĩ, có lẽ sức khỏe nàng đã bình phục, nên ông ta không cần phải thăm bệnh nhân nữa. Dù sao thì trước khi nhận được cắm nang của Chef, nàng chưa biết mình còn ở lại xứ này hay có thể ra đi? Nhưng dù đi hay ở, nàng cũng phải gặp bác sĩ Smith để từ giã và nói lời cảm ơn ông đã chăm sóc nàng trong thời gian qua.

Thấy đã sắp đến giờ hẹn trong thư của Van Thompson, LyLy thay áo, trang điểm sơ sài, rồi mở cửa phòng bảo một trong hai người lính gác:

- Nhờ chú tìm bác sĩ Smith, nhắn với ông ta: «Tôi muốn gặp ông sáng mai».

Người lính vâng lời chạy đi. Nàng liền sai người lính thứ hai:

- Nhờ chú xuống quầy tiếp khách của khách sạn, tìm ông quản lý bảo ông làm sẵn cho Madame Dumas biên lai tiền phòng. Vì ngày mai tôi muốn rời khách sạn sớm.

Người lính này không vâng lệnh ngay, cười nhỏ, nói:

- Madame hãy chờ Mehmet trở lại đây, tôi mới có thể rời chỗ này làm theo chỉ thị của Madame.

LyLy mỉm cười, nói:

- Chú e ngại không có người canh giữ an ninh cho tôi à? Không sao đâu! Chú hãy đi xuống nhà dưới gặp ông quản lý nói những lời của tôi. Bởi vì nếu chần chờ một lúc nữa là giờ ông ta sẽ bận lắm. Tôi ở trong phòng, tối nay ngủ sớm. Hai chú đừng cho ai đến khuấy rầy tôi nhé? Đây! Tôi có chút tiền lì xì cho hai chú.

Người lính nhận được tiền lì xì vâng dạ rồi rít, nhưng vẫn chần chờ chưa chạy đi. LyLy phải trở vô phòng khoá cửa lại cho hấn yên tâm rời chỗ gác. Chờ hấn đi khuất hành lang, nàng tức tốc chạy đến cầu thang máy bấm lên nút lên tầng thứ tám.

Lúc đứng trước cửa phòng 825, LyLy nghe bản loạn trong lòng, mà không hiểu vì sao? Đâu phải là lần đầu tiên nàng phải tiếp xúc với nhân viên CIA trong công tác? Vậy mà nàng cảm thấy hồi hộp y như gái mới lớn làm một cuộc hẹn hò bí mật với trai. Thật là kỳ!

Nàng ngần ngừ một lúc mới gõ cửa nhẹ nhẹ... Bên trong có tiếng vọng ra:

- Xin vui lòng vào đi!

Dĩ nhiên câu nói bằng tiếng Anh. Giọng nói trầm ấm, nhưng nghe như không phải là giọng nói của người Mỹ! LyLy mở cửa đi vào...

Van Thompson đang đứng bên cửa sổ nhìn ngoài trời ngắm cảnh sa mạc, lưng quay về phía nàng. Hắn có mái tóc đen bông bênh, có thân hình cao đẹp, mặc âu phục màu trắng thanh lịch.

Nghe tiếng chân nàng bước vào phòng và khép cửa, hắn mới quay mặt lại mỉm cười với nàng. LyLy vừa thấy rõ mặt hắn, sững sốt kêu lên:

- Anh!

Sau tiếng kêu thảng thốt, người nàng ẻo lã như sắp ngã. Người ấy hốt hoảng chạy tới đỡ nàng dìu ngồi trên ghế trong phòng, nhỏ nhẹ hỏi:

- Em không sao chứ?

Nàng lắc đầu, gượng gạo đáp:

- Em không sao! Chỉ vì... chỉ vì em không tưởng người em gặp là anh nên có nỗi xúc động bất ngờ.

Chàng kéo ghế ngồi đối diện với nàng, nhìn nàng với ánh mắt si tình, lẩn trên gheo. LyLy xao động bởi ánh mắt ấy một lúc mới lên tiếng hỏi:

- Vì sao thư viết cho em anh lấy tên là Van Thompson?

Chàng cười nhỏ, hỏi lại:

- Em không thích tên ấy sao?

- Không phải vấn đề cái tên ấy em có thích hay không, mà em chỉ thắc mắc vì sao anh chọn tên ấy để đưa tin em?

Chàng mỉm cười:

- Em thắc mắc cũng phải! Vì từ chuyến đi Bắc Kinh trở về chúng ta không có dịp gặp nhau. Anh chưa có dịp kể em những hoạt động của anh. Sau khi chia tay với em ở phi trường Bangkok anh trở về Mật Khu ít hôm thì được lệnh «anh Cả» phải qua Wasghinton học khóa huấn luyện điệp viên. Để cho việc đi đứng của anh sau này tuyệt đối giữ bí mật, CIA chọn cho anh cái tên mới là «Van Thompson». Một cái tên xa lạ, nghe rất Mỹ, là để bọn Cộng không biết được anh là người Việt, vừa cũng là cái tên dễ viết dễ gọi cho người Mỹ. Vả lại, Van Thompson cũng lấy từ chữ VT của tên anh mà ra.

LyLy gục gật đầu:

- Phải rồi! VT là Vân Trường, VT cũng là Van Thompson, sao em không nghĩ ra vậy hè?

Nàng cười nhỏ, nói tiếp:

- À, thì ra bây giờ anh đã chính thức gia nhập CIA! Chef của em cứ nói úp úp mở mở, làm em cứ tưởng anh sẽ gia nhập cơ quan CPQ của ông.

- Sự thật tuy anh là nhân viên của CIA, nhưng công tác đặc biệt về Việt Nam, nên trước sau anh cũng phải phục vụ cho CPQ. Chef của em, vì không muốn gọi anh tên Mỹ, nên cho anh cái tên là VT001. Ông nói, CPQ chỉ thu nhận nữ điệp viên và anh là một nam nhân duy nhất của ông nên cho số 001. Còn phía CIA Mỹ thì anh chẳng có con số đặc biệt gì, ngoài cái tên Van Thompson.

- Nếu ông nói anh là nam nhân viên duy nhất của ông, sao không cho tên VT1 mà VT001?

Vân Trường nhú mày suy nghĩ, rồi nói đùa:

- Có lẽ «Trụ cờ Vàng» muốn cho thêm hai con số 00 để thiên hạ tưởng anh thuộc loại điệp viên của màn ảnh, như anh chàng James Bond 007 của ciné chứ gì? Chef em quả thật vui tính quá!

Chàng nói xong, bật cười to. LyLy cũng cười, nói tiếp:

- Ai mà biết được ông già ấy tính toán điều gì! Thật ra dung mạo của anh đóng vai 007 được lắm. Ngày nào nhà đạo diễn phim muốn tìm một người mới để đóng vai chàng James Bond 007, mà thấy mặt anh, chắc ông ta sẽ mời anh ngay đó.

Chàng nheo mắt với nàng:

- Em nói thật à? Hay là để anh đổi nghề nhé?

LyLy bỗng nghiêm giọng, hỏi:

- Khi nãy anh nói: Từ chuyến đi Bắc Kinh đến nay chúng ta chưa hề gặp nhau? Quả thật gần đây chúng ta chưa giáp mặt nhau?

Chàng không đáp lời nàng ngay, đứng lên khỏi ghế, đi vòng sau lưng nàng, tay vuốt nhẹ lên mái tóc lòa xoả trên bờ vai nàng, cử chỉ hết sức dịu dàng và thân ái, chậm rãi nói:

- Anh... mới tới xứ này được mấy hôm... Khi nhận công tác của CIA anh có đến chào từ giã Chef em... Thủ Lãnh CPQ cho anh biết... em hiện đang công tác ở xứ này nên nhờ anh đến khách sạn em... để trao cẩm nang.

Giọng nói đầy gượng gạo và hình như chàng muốn trốn ánh mắt soi bói của nàng nên không dám đứng đối diện, mà có ý lánh né sau lưng.

Nghe giọng ngập ngừng lúng túng của chàng, LyLy không tin lời Vân Trường nói là sự thật. Nàng vùng đứng lên, mặt đối mặt, nhìn xoáy vào mắt chàng, hỏi gặng:

- Có thật anh mới đến xứ này hôm qua? Nếu thế tại sao Chef em bảo: «Ba ngày sau khi em đến đây sẽ có người tới khách sạn trao cho em bức cẩm nang». Nay em ở đây cả tháng rồi anh mới tìm đến?

Vân Trường ấp úng:

- Anh... Anh...

LyLy cười nhỏ:

- Bị bắt bí rồi phải không? Người như anh làm gì biết nói dối chứ?

- Anh... sự thật...

LyLy không dứt tiếng cười, ngắt lời:

- Anh đừng dối gạt em nữa! Chắc chắn anh đến xứ này lâu rồi. Chúng ta đã gặp nhau và từng trải qua những giờ phút gian nan phải không?

Vân Trường vẫn tròn ánh mắt của nàng, nhẹ đáp:

- Anh... Anh không thể nói gì với em.

LyLy bỗng đổi mặt giận hờn như đang nói chuyện với Chef:

- Đúng là một ông già kỳ quái! Tại sao buộc người ta phải thế này thế nọ? Vì lý do gì không cho LyLy biết mọi sự thật xảy ra chứ?

Vân Trường ngượng ngừng cãi chính:

- Không ! Không... phải là Thủ Lãnh CPQ, Chef của em đâu!

LyLy vẫn với giọng hờn giận, nhưng lần này không phải nói với Chef, mà với chàng:

- Nếu không là lệnh của ông, vậy lý do gì anh muốn dối gạc em?

Biết nàng trách giận mình, Vân Trường đành nói:

- Anh không muốn dối gạc em đâu! Chỉ vì anh đã hứa với người ấy là sẽ không thuật lại những gì xảy ra...

- Người ấy là ai? Sao anh lại chịu nghe lời kẻ đó để giấu giếm em, mà không cho em biết rõ sự tình?

Lần này nàng nói với đôi mắt ửng đỏ.

Vân Trường không đáp lời nàng ngay, đặt nàng ngồi trở lại xuống ghế và chàng cũng ngồi lại ghế đối diện với nàng, im lặng nhìn nàng, không nói tiếng nào.

Bỗng nhiên ánh mắt của chàng mơ màng nhìn qua khung cửa kiếng...

Ngoài kia là sa mạc... tứ bề là biển cát mênh mông...

Chàng còn đang trên phần đất này, còn trông thấy khung trời huyền bí kia... làm sao quên được giây phút sống chết bên người tình vào đêm trăng hôm ấy...

Ngày đó... ngày chàng ôm LyLy trên tay chạy biến khỏi toà lâu đài của Lãnh Chúa Abdul với tâm trạng của kẻ tù vượt ngục lo sợ bị bắt. Chàng đặt nàng lên xe jeep thì phóng xe chạy tới bất kể phương hướng. Thế rồi tai nạn xảy ra. Cả hai bị kẹt giữa lòng sa mạc, một chỗ không dân cư, không người qua lại. Chàng bị cơn sốt hành hạ lúc nóng lúc lạnh, thần trí lúc tỉnh lúc mê. Còn nàng nằm bên chàng dường như đã hoàn

toàn mất tri giác, toàn thân lạnh cóng, hơi thở như không còn...

Đang lúc cả hai trong tình trạng nguy kịch đó... thành linh có tiếng âm ỉ của phi cơ trực thăng quần đảo trên không. Rồi phi cơ hạ cánh đáp xuống chỗ đậu của xe của họ. Trong cơn nửa mê nửa tỉnh, chàng nghe tiếng nói của hai ba người đàn ông Á Rập khá quen thuộc, rì rào bên tai:

- Lạ chưa! Người này chẳng phải là ông Van Thompson đó sao?

- Phải! Đúng là ông ta đó, Thế Tử à!

- Sao lạ vậy? Sao lại là ông ta? Sao tên gia nhân câm lại là người này? Tại sao ông ta lại giả làm gia nhân vào toà nhà Harem của ta? Nếu ta nhớ không lầm, chính người đã tuyển dụng người này?

- Phải! Hôm đó tôi gặp một người nằm chết khát trên khoảng đường cách toà nhà không xa. Tôi cho hắn ta uống nước, cứu hắn tỉnh lại và hỏi hắn từ đâu tới? Vì sao lại đi lạc vào vùng cấm địa của Lãnh Chúa Abdul? Tôi chất vấn hắn đủ điều, mà không nghe trả lời, mới biết là một người câm điếc! Nhân lúc sắp sửa cử hành ngày đại lễ kết hôn của Thế Tử, toà nhà cần thuê thêm một số gia nhân nên tôi bảo hắn lên xe theo tôi vào lâu đài. Tuy mặt mũi hắn xấu xí, nhưng thân thể cường tráng, lại siêng năng chịu làm bất cứ việc gì, nên tôi không nghi ngờ hay e dè lưu ý hắn lại là... ông Thompson giả dạng! Chỉ vì ông ta hoá trang quá khéo, tôi không nhận ra. Xin lỗi Thế Tử!

- Ta chỉ thắc mắc là tại sao người này lại muốn vào chốn tư gia của gia đình ta?

- Phải rồi! Tôi nhớ lại hai tuần trước ông ta có hỏi thăm tôi về tổ chức «harem» và nói: «ông muốn đến xem cho biết». Tôi cười bảo ông ta: «Đó là nơi sinh sống dành riêng cho những đàn bà của Lãnh Chúa và gia quyến. Người lạ không thể tới được đâu!» Ông ta nghe tôi nói vùng cấm địa nên không hỏi thêm.

- Chẳng lẽ «Ủy Ban Ty Nạn» nghi ngờ Harem có chứa những nạn nhân Việt Nam bị bắt cóc ở Thái Lan nên ông ta mới đến đây? Hay là vì... nàng?

Trung Úy Fadli nghe chủ nhân câu đó liền hỏi:

- Nàng... mà Thế Tử nói, phải chăng là đệ nhị phu nhân vừa kết hôn với Thế tử? Có lẽ nào?

- Ta chỉ nghi ngờ thôi! Chờ người ấy tỉnh lại, ta sẽ hỏi cho rõ sự thật. Bây giờ người hãy gọi phi công Mamuth tiếp tay khiêng họ lên phi cơ và đưa gấp đến nhà thương. Xem ra cả hai đều trong tình trạng nguy kịch nên mới hôn mê bất tỉnh.

Sự thật lúc ấy Vân Trường đã tỉnh và nghe rõ cuộc đàm thoại giữa Trung Úy Fadli và vị Thế tử kia, nhưng vì không muốn họ biết mình đã nghe những gì họ nói, nên vờ còn trong cơn mê.

Sau đó chàng và LyLy được họ khiêng lên phi cơ đưa đến nhà thương cứu cấp. LyLy nằm phòng riêng nơi khác nên chàng chẳng biết tình trạng của nàng ra sao?

Còn chàng sau hai ngày được bác sĩ chăm sóc, sức khoẻ hầu như bình phục, cơn nóng sốt không còn, mà vết thương trên lưng được băng bó sức thuốc đã không còn đau nhức nữa.

Thời gian này Trung Úy Fadli thường xuyên tới thăm chàng và ngoài những câu chào hỏi thông thường, hẳn trở thành anh chàng ít nói, ít cười không giống như trước kia. Đặc biệt là hẳn không đá động tới việc chàng giả dạng tên gia nhân cam điếc để xâm nhập Harem, cũng không kể việc cứu chàng và LyLy khỏi sa mạc.

Vân Trường không nghe hẳn nói gì hay hỏi gì, trong lòng rất khó chịu và ngượng ngùng mỗi khi gặp mặt hẳn. Sự thật thái độ lạnh nhạt của Trung Úy Fadli đối với mình, Vân Trường không cần đoán cũng hiểu được lý do. Nhưng điều chàng nôn nao muốn biết là tình trạng của LyLy ra sao? Và Thế Tử Hassan sẽ có thái độ nào với chàng khi biết tên gia nhân cướp vợ mới cưới của ông ta mang đi là chàng?

Qua ngày thứ ba, bác sĩ nhà thương cho biết thương thế và sức khoẻ của chàng đã hoàn toàn bình phục. Chàng không cần ở lại nhà thương, nên Trung Úy Fadli đưa về khách sạn của chàng ngụ khi trước.

Trước khi chia tay với chàng tại bãi đậu xe của khách sạn, hẳn ta bỗng cười hề hà nói:

- Thế tử Hassan hẹn gặp ông 10 giờ sáng hôm sau tại văn phòng ông. Ngày mai tôi sẽ đến rước ông.

Thấy hẳn ta trở lại vui vẻ với mình, Vân Trường tuy chưa đoán ra nguyên nhân, nhưng trong lòng cũng vui mừng, mỉm cười nói:

- Cám ơn Trung Úy. Sự thật tôi đang chờ gặp mặt Thế Tử để giải thích vài điều.

Trung Úy Fadli không nói gì thêm, mỉm cười chào chàng rồi lên xe rồ máy chạy đi, nói vói theo:

- Sáng mai đúng giờ hẹn, tôi đón ông nơi phòng đợi của khách sạn.

Xe và Trung Úy Fadli khuất rồi, Vân Trường đi vào khách sạn trong lòng có chút lo lắng về cuộc hội ngộ với Thế Tử Hassan ngày mai.

Chân chàng bước tới quày tiếp khách, viên quản lý khách sạn vừa thấy mặt chàng đã lấy chìa khoá trao cho chàng, vừa cười vừa nói:

- Chào ông! Chuyến này ông vắng mặt hơi lâu. Chúng tôi rất vui mừng đón ông trở lại.

Vân Trường cũng cười và nói vài lời xã giao với ông ta, rồi lấy thang máy lên tầng lầu về phòng trọ của mình.

Cũng vì từ khi đến xứ này chàng thường đi đây đi đó để tìm các cô gái VN bị bán qua đây. Cho nên những ngày chàng vắng mặt ở khách sạn và khoảng thời gian giả làm gia nhân sinh hoạt ở Harem, phòng của chàng khách sạn vẫn giữ. Hành lý và các thứ của chàng vẫn còn đó, không mất mát món gì cả!

Thành phố này... khách sạn này... không có gì thay đổi! Nhưng ngày mai... ngày mai khi giáp mặt với vị Thế tử giàu có và đầy quyền lực kia... thái độ của ông ta đối với chàng chắc chắn sẽ có thay đổi!

Chàng chờ đợi ngày mai đó với một thoáng ưu tư!

* * *

Cũng vẫn toà cao ốc nguy nghi tân kỳ, cũng vẫn văn phòng to lớn bày biện sang trọng kiêu kỳ đó, Vân Trường được Trung Úy Fadli đưa đến để hội kiến với Thế Tử Hassan.

Đây là lần thứ hai chàng đi đến nơi này, nhưng với bước chân nặng nề, chớ không nhẹ nhàng phấn khởi như lần thăm viếng trước.

Bởi vì, lần này chàng đến đây không với tư cách một nhân viên CIA, đại diện cho Uỷ Ban Tị Nạn của Liên Hiệp Quốc để bàn kế hoạch cứu người, mà đến để biện giải hành động của chàng trong việc xuất nhập vùng cấm địa của chủ nhân và việc dính líu với LyLy, người vợ thứ hai của ông ta.

Vân Trường thừa biết cuộc gặp mặt đối thoại lần này sẽ vô cùng khó chịu cho cả chủ nhân và khách. Nhưng Thế Tử Hassan và chàng cần phải đối đầu để giải quyết vấn đề.

Khi Trung Úy Fadli gõ cửa văn phòng và bên trong có tiếng của chủ nhân:

- Hãy mời ông Van Thompson vào đi.

Vân Trường bước vào trong đúng vào lúc Thế Tử từ phía sau bàn viết đi tới đón chàng với nụ cười trên môi và mời chàng cùng tới ngồi nơi salon với ông ta.

Cũng vẫn với bộ âu phục trang trọng, gương mặt khã ái và lời tiếp khách niềm nở của ông ta, giúp Vân Trường lấy được sự tự nhiên, mở đầu câu chuyện:

- Cảm ơn Thế Tử đã nhín thời giờ cho tôi gặp mặt hôm nay. Tôi có nhiều điều cần giải thích với Thế Tử và... cũng có nhiều lời tạ lỗi với ông...

Thế Tử Hassan cười nhẹ, ngắt lời chàng:

- Thật vậy! Tôi có chút thắc mắc. Nếu không có gì trở ngại, ông có thể cho tôi biết lý do: ông có mặt ở Harem không?

Vân Trường thấy không cần phải giấu giếm sự thật nên nói:

- Madame Dumas là đồng nghiệp của tôi. Chúng tôi có cuộc hẹn tại khách sạn Paradise ở Al-Ain. Nàng mất tích trước khi tôi đến chỗ hẹn. Sau đó tôi biết được người của Thế tử đã cứu nàng và đưa về Harem nên tôi đến đó để...

Thế Tử Hassan nghiêm giọng ngắt lời chàng:

- Ông cũng có thể nói sự thật với tôi và hai người có thể chính thức gặp nhau, nếu là đồng nghiệp. Ông đâu cần phải đột nhập Harem với thân phận gia nhân để xảy ra tình trạng bi thảm của hai người?

- Thế tử nói đúng lắm! Tôi đáng lý nên nói sự thật với Thế tử mọi điều... Chỉ vì... tôi không biết lấy thân phận gì để yêu cầu Thế Tử cho phép gặp được nàng, khi nàng sắp sửa làm cô dâu và là người đàn bà mà Thế Tử hết lòng thương

tương. Cho nên bắt đắđ dĩ tôi mới giấđ giểđ thân phậđ đến Harem để tìm hiểu tâm tình nàng. Nếu nàng quả thật yêu Thế Tử và đồng ý cuộc hôn nhân thì tôi sẽ êm thắm rút lui, an tâm rời xứ này, trở về báo cáo cấp trên việc nàng mất tích.

Thế tử Hassan bỗng nhìn chàng với ánh mắt buồn. Hình như ông ta đã đoán ra đượđ cuộc tình giữa chàng và LyLy, nên giọng nói có phần thẳđ nãđ:

- Nàng thà chết, quyết không chịu làm vợ tôi để phụ người tình. Tôi thất bại trong cuộc hôn nhân này nhưng vẫn không cam lòng, vì không biết người đàn ông đối thủ của tôi là người thế nào, khiến nàng từ chối tất cả tiền tài và danh vọng để yêu người ấy? Giờ thì tôi... tôi biết đượđ người đàn ông nàng yêu rất xứng đắđ. Tôi đành chấp nhận mình là kẻ bị thua, tuy có chút luyến tiếc là không gặp đượđ nàng sớm hơn để sự lựa chọn của nàng có sự công bình giữa tôi và người ấy.

Vân Trường thừa biết người đàn ông mà Thế tử Hassan ám chỉ là mình, nhưng ông ta không nói thẳng ra, có lẽ vì tế nhị sợ chàng ái ngại, mà cũng có thể để cho cuộc gặp mặt đối thoại của cả hai giữ đượđ tự nhiên.

Chàng không biết phải nói sao khi nghe những lời thú nhận của ông ta, nên nhìn băng quơ qua khung cửa kiểđ, tâm trí cũng lảng đắđ theo lớp mây bay bay bên ngoài...

Thế Tử Hassan dường như không còn lời gì để nói với khách. Bầu không khí trong phòng có chút nặng nề, khó thở, mặc dù phòng có máy điều hoà mát lạnh.

Một lúc không lâu, Thế tử Hassan đứng lên đi tới bàn rượu trong phòng, rót rượu mang tới trao cho Vân Trường, nói:

- Mời ông cùng tôi uống chút rượu.

Đó là rượu nho trắng sản xuất từ vùng Alsace nước Pháp. Người sành rượu uống rượu trắng phải cất vào tủ lạnh hay ngâm trong đá cho mát lạnh trước khi uống, trái lại với rượu đỏ phải để cho ấm rượu trước khi uống.

Vân Trường tuy không là người sành điệu, nhưng một năm qua được Mỹ huấn luyện ngành điệp viên tình báo, thứ chi ngoài đời cũng phải biết, nên khi nhận ly rượu trắng trên tay ông ta, hơi nước còn mát lạnh, chàng nghĩ ngay vị Thế Tử Ả-rập này sống theo văn minh Âu Mỹ nên ông ta có tánh tình cởi mở khoáng đạt.

Chàng nhắm từng ngụm và khen:

- Quả là rượu ngon!

Thế Tử Hassan chợt nhìn thẳng vào mắt chàng nói:

- Nàng rất yêu ông và tôi rất yêu nàng, nên tôi phải trả nàng lại cho ông. Tôi chỉ xin ông giúp tôi là đừng để cho nàng biết tất cả sự thật, có nghĩa là làm như không có việc gì xảy ra cho nàng từ khi đến xứ tôi.

Thấy Vân Trường có vẻ không hiểu ý mình, Thế Tử nói thêm:

- Hiện tôi đã đưa nàng về trú phòng của nàng ở khách sạn Paradise để bác sĩ riêng của tôi chăm sóc. Tôi muốn khi nàng tỉnh dậy tưởng rằng mình bị trúng lạnh mê man nhiều ngày và những hãi hùng trong ký ức chỉ là những cơn ác mộng mà thôi.

Vân Trường thắc mắc hỏi:

- Vì sao ông lại muốn giấu nàng những gì đã xảy ra?

- Tôi không muốn nàng bị những hãi hùng ám ảnh mãi trong đời khi nhớ đến chuyến đi này. Ông hứa với tôi chứ?

Vân Trường nghĩ: «người này yêu nàng sâu sắc như vậy thật đáng trọng, mà cũng đáng thương. LyLy ơi! Em đã khiến bao trái tim thổn thức vì em. Em đáng yêu mà cũng đáng tội lắm!».

Chàng đưa mắt nhìn Thế Tử Hassan với cái nhìn chan chứa cảm tình, hứa hẹn:

- Xin Thế Tử an lòng. Tôi sẽ làm theo ý của Thế Tử. Tôi có cuộc hẹn với nàng về việc công ở khách sạn của nàng. Tôi sẽ đến đó và sẽ giả vờ như những ngày qua chưa hề gặp nàng và không có việc gì xảy ra.

- Cám ơn ông.

- Chính tôi phải cám ơn Thế Tử đã cứu chúng tôi. Nếu không nhờ ông lấy phi cơ tìm kiếm đêm hôm đó, chắc chúng tôi đã chết trên sa mạc.

Thế Tử Hassan mỉm cười không nói gì, nhưng sắc mặt buồn thiu. Vân Trường thấy đã đến lúc phải từ giã, nên đứng lên chào từ biệt sau khi nốc cạn ly rượu.

Chàng rời văn phòng người ấy với một chút bâng khuâng...

* * *

- Anh đang nghĩ gì đó? Ngồi câm lặng mãi như vậy là em có thể bỏ qua được sao? Hãy nói cho em biết «ai» không cho anh nói sự thật những gì xảy ra. Anh còn giấu giếm không nói, em giận thật đó nghe.

Đang hồi nhớ cuộc gặp gỡ với Thế Tử Hassan, nghe tiếng của LyLy rì rào bên tai, Vân Trường giật mình, ngơ ngác nhìn nàng...

Thấy thái độ của chàng y như không để tâm nghe mình nói gì, LyLy giận dỗi đứng lên đi phía cửa... Vân Trường hốt hoảng chạy theo nắm cánh tay nàng giữ lại, ngọt ngào:

- Em muốn bỏ đi thật à? Em giận anh rồi sao?

LyLy vụt xoay người nhìn thẳng vào mắt chàng, giọng như sắp khóc:

- Anh không muốn cho em biết mọi sự xảy ra?

Vân Trường đặt nàng ngồi lên băng ghế dài trong phòng, chàng cũng ngồi xuống bên cạnh nàng, quàng tay ôm nàng, dỗ dành:

- Đừng giận nữa! Chỉ vì em đã trải qua nhiều ngày kinh hoàng nên người ấy muốn em quên tất cả trước khi rời xứ này. Và lại chính anh cũng đồng ý...

LyLy vượt khỏi vòng tay chàng, ngắt lời:

- Người đó là ai? Có dính líu gì đến em chứ?

- Có chứ! Chính là người đã cứu chúng ta từ sa mạc. Chính là người gửi bác sĩ Smith chăm sóc cho em, cũng là người ra lệnh cho chủ nhân khách sạn này hết lòng hầu tiếp em.

LyLy kêu lên:

- Thế Tử Hassan?

Vân Trường gật đầu, rồi nói sau tiếng thở dài:

- Người ấy yêu em thật chân thành, thật si mê, mà cũng thật cao thượng khiến anh cũng phải chiêm ngưỡng ông ta.

LyLy chợt nhớ những lời đầy chân tình của Thế Tử Hassan đã nói với mình trong phòng hoa chúc... Quả thật người ấy yêu nàng với tất cả chân tình. Dù không yêu ông ta, LyLy cũng có nhiều cảm tình, nhất là đối với người nàng mang ơn sâu nặng. Nàng hỏi:

- Vì sao người ấy muốn dàn cảnh để em không nhớ những việc xảy ra?

- Dĩ nhiên vì yêu em! Ông ta không muốn em rời xứ này với những ám ảnh ghê sợ, cũng không muốn em nhớ đến hôn nhân vì sợ em uất ức không vui.

LyLy vụt thở ra, không nói gì, tựa đầu vào ngực chàng, ánh mắt mơ màng nhớ đến những ngày sống trong gian phòng vương giả ở tòa lâu đài... nhớ đến các mỹ nữ ở Harem... nhớ đến hôn lễ lạ lùng mà mình làm cô dâu... Thành linh nàng ngốc đầu, kêu lên với giọng hoảng hốt:

- Trời ơi! Em thật vô tâm! Vết thương trên lưng anh ra sao?

Chàng giả bộ ngỡ ngác:

- Vết thương nào đâu? Anh có bị thương sao?

LyLy nói bằng giọng cảm xúc:

- Anh đừng giả bộ nữa! Hãy cho em biết thương thế đã lành hẳn chưa? Đêm đó ở sa mạc anh nóng sốt mê man, khiến em lo sợ vô cùng. Em thật có lỗi với anh! Vì em mà anh lúc nào chịu đau đớn thân xác.

Chàng đặt nụ hôn thật âu yếm trên trán nàng, nhỏ giọng bảo:

- Đừng nhớ đến việc ấy nữa, chỉ là vết thương ngoài da thôi mà! Đêm đó Thế Tử Hassan cứu em và anh đưa vào nhà thương, em đã lạnh cóng sắp chết. Theo lời của bác sĩ, tình trạng của em nguy hiểm hơn anh, dù anh đang cơn nóng sốt vì thương thế trên mình.

Chàng bỗng đổi giọng thật vui:

- Nếu không nhờ Thế Tử Hassan và thuộc hạ của ông lái trực thăng tìm kiếm chúng ta, chắc chúng ta không có cuộc hội ngộ đêm nay.

- Em vẫn chưa hết thắc mắc!

Vân Trường nhíu mày hỏi:

- Em lại còn thắc mắc điều gì nữa đây?

- Do đâu Thế tử Hassan biết chúng ta bị kẹt giữa lòng sa mạc?

- Dễ hiểu thôi! Lãnh chúa Abdul tặng em cho tên gia nhân xấu xí, chớ đâu phải Thế Tử Hassan muốn tặng người vợ yêu quý của mình cho hắn? Anh nghĩ, ông ta rất đau lòng nên mới lén cha lấy trực thăng rượt theo là để bắt anh trao trả em. Và chắc là ông không có ý định đưa em trở lại lâu đài, mà cho em rời xứ một cách an toàn. Điều mà ông ta không ngờ là lúc gặp chúng ta trên sa mạc, gương mặt hoá trang của anh đã bị em lau rửa, Thế tử Hassan nhận ra anh là người mà ông đã từng gặp. Ông thông minh tất hiểu ngay giữa chúng ta có mối liên hệ. Ông đưa em về khách sạn Paradise và gửi bác sĩ Smith đến chăm sóc em, đồng thời ông giáp mặt anh yêu cầu anh giấu tất cả mọi sự xảy ra.

- Bác sĩ Smith là ai?

- Là bác sĩ riêng của ông ta! Em nên biết vua chúa xứ dầu hỏa đều có mướn bác sĩ Âu Mỹ nổi tiếng đưa về chăm sóc riêng cho gia đình họ, ngay cả phi hành đoàn và phi công trên

phi cơ tư của họ cũng thuê người Âu Mỹ. Xem thế, nạn kỳ thị chủng tộc trên thế giới vẫn thua thế lực của kim ngân! Người da trắng lúc nào cũng cho mình là dân tộc đứng đầu các giống dân da màu, nhưng họ vẫn sẵn sàng làm gia nhân cho kẻ đại phú!

LyLy gật đầu đồng tình. Vân Trường đưa mắt âu yếm nhìn người yêu, cười cười hỏi:

- Bây giờ thì thắc mắc trong lòng em đã được giải toả hết rồi chứ?

LyLy cười nhỏ:

- Vẫn chưa! Em muốn biết rõ cuộc hành trình của anh và việc làm của anh trên xứ này trước khi giả làm gia nhân vào Harem.

Vân Trường gật đầu:

- Phải! Giờ thì đã không còn gì để giấu em nữa! Đương nhiên anh phải cho em biết rõ mọi điều. Trước ngày anh rời Washington đến Dubai để thi hành nhiệm vụ do Uỷ Ban Tị Nạn của Liên Hiệp Quốc giao phó, anh có đến từ giả Chef em và biết được ông đang lo lắng về việc «không có tin tức của em nhiều ngày». Bởi thế công tác của anh trên xứ này ngoài việc tìm kiếm đàn bà con gái Việt Nam trên đường vượt biên bị hải tặc bắt bán qua các nhà chứa ở đây và tiếp xúc với chính quyền địa phương để giải cứu họ, anh còn phải tìm tung tích em. Cũng may người trông coi vụ này là Thế Tử Hassan. Anh đã được ông ta tiếp kiến và cho thuộc cấp giúp đỡ mọi điều. Nhờ đó anh đã đi nhiều nơi và hợp cùng cảnh sát địa phương giải thoát một số nạn nhân Việt Nam khỏi các nhà chứa.

Chàng ngưng nói như để hỏi nhớ những ngày vừa qua... LyLy đưa mắt nhìn chàng chờ nghe... Chàng chậm rãi tiếp:

- Từ ngày đến xứ này anh rất nóng lòng muốn biết tin em nên đã nhiều lần điện thoại đến khách sạn của em để hỏi thăm, nhưng không có kết quả! Hôm ấy anh quyết định đến thẳng khách sạn Paradise để điều tra sự thật và sau đó anh biết được những gì xảy ra ở khách sạn vào đêm em bị bắt cóc. Anh cũng biết việc Thế Tử Hassan đã bị cú sét ái tình sau khi gặp em và anh cũng nghe biết thuộc cấp của ông ta đã tìm được em và đưa về Harem và cuối cùng anh nghe tin: «hôn lễ của hai người sắp sửa cử hành».

Chàng cười nhỏ:

- Anh rúng động khi nghe tin ấy và muốn biết sự thật nên quyết định đến Harem tìm em để hỏi rõ mọi sự. Đương nhiên trước tình thế ấy anh không thể chính thức yêu cầu Thế tử Hassan cho anh gặp em, đành phải thay đổi hình hài và thân phận.

- Em đã hiểu tất cả rồi, nhưng vẫn còn chút thắc mắc.

Chàng bật cười, hỏi nửa đùa nửa thật:

- Chẳng lẽ em còn muốn biết anh có để ý đến người đẹp nào ở Harem ngoài em, phải không?

- Phải!

LyLy đáp gọn với ánh mắt ranh mãnh. Vân Trường lắc đầu, thở ra:

- Đàn bà rất tinh vụ này. Đúng vậy! Anh có để ý đến ba người đẹp hay đi chơi ngoài vườn hoa. Anh rình họ nhiều lần và nghe họ nói tiếng Việt với nhau. Anh tự hỏi: «Thế Tử Hassan là người nắm quyền trong cơ quan an ninh trong xứ, đặc biệt giúp đỡ Cao Ủy Tị Nạn của Liên Hiệp Quốc trong việc tìm kiếm nạn nhân Việt Nam vào tay bọn buôn người. Chắc chắn ông không làm cái việc mua bán nô lệ, nên anh không hiểu tại sao lại có những cô gái Việt sống ở Harem?

- Hoàn cảnh nào Thế Tử Hassan đưa họ về sống ở Harem em không rõ, nhưng em đã tiếp xúc với họ, tưởng họ bị ép buộc phải sống ở đó, nên có ý nghĩ muốn cứu họ rời nơi đó khi có dịp. Nào ngờ họ nói: «Chúng tôi chọn cuộc sống ở đây vì không có nơi nào trên thế giới không cần làm việc vẫn được ăn mặc sung sướng, còn được tôi tớ hầu hạ».

- Họ quả thật nói như vậy sao?

- Anh không tin à?

- Đương nhiên là anh tin lời em nói. Nhưng anh không tưởng tượng được họ lại có quan niệm sống như vậy!

LyLy bỗng trầm ngâm với sắc mặt buồn thiu. Vân Trường lấy làm kỳ, hỏi:

- Em sao vậy? Chẳng lẽ em buồn vì các người đẹp Việt Nam không chịu rời harem với em à?

LyLy đáp với sắc mặt lo âu:

- Không! Em đang buồn vì nhớ đến ba cô gái Việt bị nhốt trong hầm tối ở động mộ Musa, nơi mà em bị giam giữ. Chẳng

biết họ hiện giờ ra sao? Anh à, đám cận vệ của Thế Tử Hassan khi đến cứu em, họ không biết nơi đó có một hầm bí mật giam giữ gái Việt Nam.

Vân Trường mỉm cười:

- Anh quên kể với em là sau khi nghe thuộc cấp của Thế Tử Hassan cứu em từ nhà chứa ở khu vực biên giới Oman, anh nghi ngờ nơi đó còn nhiều nạn nhân khác, nên tìm tới nơi đó và đã gặp ba cô gái Việt thân thiết của em. Nhờ đó anh đã nghe họ kể lại những gì xảy ra cho họ, cho em... Sau đó anh báo với cảnh sát địa phương và đã cứu họ ra.

LyLy mừng rỡ:

- Hoá ra anh đã cứu họ rồi! Thật là may! Hiện họ ở đâu?

- Có lẽ họ đã rời xứ này và đoàn tụ với gia đình, nếu không thì đã định cư ở Mỹ.

Chàng bỗng thở ra, nói:

- Bây giờ chắc em không còn gì để chất vấn anh nữa, phải không? Giờ tới phiên em giải toả những thắc mắc trong lòng anh, được chứ?

- Anh hỏi đi.

- Em đã dùng ma thuật gì làm mê quặc ông hoàng dầu hoả kia vậy?

- Ai dùng ma thuật gì đâu? Chỉ tại ông ta hồ đồ, tưởng lầm đã yêu em. Sự thật là...

Vân Trường ngắt lời:

- Không đâu! Ông ấy yêu em thật tình và sâu sắc chứ không hề đồ đâu! Ông đau bệnh tương tư em nhiều ngày. Qui động cảnh sát và binh lính tìm em khắp nơi. Nhờ đó mới cứu em khỏi bọn côn đồ. Rồi ông lại quyết định thành hôn với em... Hành động sau cùng đáng nói nhất là ông ta bất kể lệnh nghiêm cấm của cha, lái trực thăng tìm kiếm em khắp vùng sa mạc. Tất cả... tất cả... cho thấy tình ông ta đối với em sâu đậm lắm. Sắc đẹp của em quả làm điên đảo lòng người!

LyLy lắc đầu:

- Có lẽ ông ấy yêu em vì em không chơi với trước tiên tài và danh phận của ông ta, chứ không phải vì nhan sắc đâu! Bởi vì nếu sánh em với các người đẹp khác ở Harem em thua kém xa lắm!

Nghe nàng nói mấy lời khiêm nhường chân thật, chứ không là lời giả bộ như các người đẹp khác, Vân Trường rất đẹp ý, bèn nói một câu thật tình:

- Em có cái quyền rũ của phái đẹp phương Đông, cái kiêu kỳ của phái đẹp phương Tây. Đó là sức quyến rũ đặc biệt nhất của nữ điệp viên LL12. Ông hoàng đa tình ấy làm sao không si mê điên đảo được chứ?

Nghe chàng ca ngợi mình, LyLy vui sướng hỏi giọng nũng nịu:

- Người ấy si mê em, còn anh thì sao?

- Anh... anh chỉ là kẻ khiêng kiệu đưa dâu, làm gì dám si mê nàng dâu?

Rồi chàng thở dài:

- Trên thế gian này chưa ai gặp cảnh nào lòng như anh ngày hôm đó...

- Vì sao nào lòng?

- Em còn muốn anh giải thích thế nào nữa? Đương nhiên là vì ghen, vì yêu em.

- Em không tin! Nếu anh yêu em, sao lại để mặc tình em lên kiệu hoa mà không giải cứu em ngay từ đầu? Chắc là anh muốn em lấy chồng Á Rập cả đời bị nhốt trong Harem chứ gì?

- Lúc ấy anh thấy em không có vẻ gì chống đối cuộc hôn nhân, chứng tỏ em đã yêu người ấy. Em ngồi trên kiệu hoa, mỹ miều trong lớp áo cô dâu, dung mạo uy nghi như một nữ vương đài cát, anh vừa chiêm ngưỡng vừa đau đớn vì phải làm tên khiên kiệu.

LyLy hỏ thẹn chống chế:

- Em làm gì yêu người ấy chứ? Hôm ấy em ngồi trên kiệu hoa mà cũng không biết mình làm cô dâu! Thật tình chính em cũng không hiểu tâm trạng lúc đó. Có thể nói, em như bị thôi miên, mơ hồ không biết mình đang làm gì và ở đâu. Cho đến khi vào phòng hoa chúc em mới bàng hoàng tỉnh thức và không chịu làm vợ người ấy. Chỉ tiếc là em chống đối hôn nhân quá trễ, hôn lễ đã cử hành. Và những diễn biến sau đó chắc anh cũng đoán ra được.

Vân Trường nói:

- Thật ra tâm trạng anh vào lúc đó phức tạp lắm, vừa muốn cướp em trốn đi, vừa muốn để em ở lại làm vợ người ấy.

- Vì sao anh muốn em làm vợ người ấy?

- Trên thế gian này có bao nhiêu người giàu có như ông ta? Đàn bà đẹp ví như cành hoa, cần phải chưng trong cái lọ thật quý, đặt ở gian phòng thật sang, nếu không uổng phí cho cái tươi đẹp của hoa. Người đẹp như em phải làm vợ ông hoàng ấy mới xứng!

LyLy cười nhẹ:

- Dù hoa có được chưng trong gian phòng huy hoàng long lẫy mà thiếu sinh khí, hoa cũng sớm héo tàn.

Vân Trường bỗng hỏi:

- Anh thật không hiểu em đã ngoan ngoãn làm cô dâu và cùng chú rể vào phòng hoa chúc, sao phút chót lại bị đưa ra sân xử tội?

- Chỉ vì em không đồng ý làm vợ người ấy và người đàn bà vợ thứ nhất của Thế Tử Hassan khi biết được em là cô gái nô lệ do thế tử cứu đem về harem, nên tố cáo mọi sự với Lãnh Chúa.

- À, thì ra là thế!

Bỗng nhiên chàng thấy xót xa thương cảm cuộc đời của Thế tử Hassan. Tự nghĩ: Có lẽ trên thế gian này ông ta là

người cô đơn đau khổ nhất, vì những người quây quần bên ông ta, dù đàn ông hay gái đẹp cũng đều vì tiền. Tuy ông có núi mỹ kim, giàn khoang dầu... và vô số đàn bà con gái đẹp một nhà Harem, vẫn không có được một người tình thật sự yêu ông!

Nghĩ đến đó Vân Trường cảm nghe vui sướng với hạnh phúc mình đang có. Người yêu của chàng thật cao quý, vì nàng đã từ chối uy quyền, xem thường tiền của, để yêu chàng một kẻ trắng tay! Có ai biết được một ông hoàng dầu hỏa lại đại bại trên đường tình bởi anh chàng nghèo xơ xác như chàng đâu? Còn ai diễm phúc hơn chàng đâu?

Nỗi sung sướng chát ngất trong lòng, chàng gọi nàng se se:

- LyLy! Nàng tiên yêu quý của anh! Em đang nghĩ gì đó?

Lyly đang tựa đầu trong lòng chàng, vụt nhoài người ra như kẻ bị phòng lửa, la oái oái lên:

- Chết rồi! Chết rồi! Cẩm nang! Cẩm nang! Nguy cho em rồi! Nhỡ như trong cẩm nang Chef ra lệnh em phải làm chi chi đó... Em phải ở lại vùng sa mạc này, chắc em chết mất!

Vân Trường thấy sắc mặt nàng có vẻ kinh hãi thật sự, chàng nghĩ: «Sa mạc đã gây cho nàng nhiều kinh động. Sau này chàng cũng nên nói với Trụ Cờ Vàng tránh gửi nàng đi công tác vùng Trung Đông».

Chàng nắm tay nàng ve vuốt như để trấn an:

- Em chớ hoảng kinh như thế! Để anh lấy cẩm nang cho em. Chờ xem Chef em bảo em làm gì? Công việc của anh đã xong rồi, nhưng anh có thể ở lại hỗ trợ em.

Chàng đứng lên đi tới tủ áo, mở cặp xách để trong vali hành lý lấy ra một phong thư dán kín trao cho LyLy. LyLy lých quỳnh mở bì thư, bỗng ngơ ngác kêu lên:

- Sao lạ vậy! Sao không có một chữ nào trong thư vậy? Có đúng là cẩm nang của Chef em không?

Nàng vừa nói vừa trao phong thư cho Vân Trường. Vân Trường nhìn thấy bên trong chỉ có một tờ giấy trắng cũng rất ngạc nhiên, nói:

- Chính là phong bì đó Trụ Vờ Vàng trao cho anh mà. Sao lại vậy?

Sắc mặt LyLy vụt tái xanh:

- Khô rồi! Có lẽ trong lúc anh đi vắng, kẻ nào đó đã lấy bì thư trao đổi tờ giấy này.

- Anh không nghĩ như vậy! Lá thư này anh để trong cặp xách trong vali gửi tại khách sạn Hilton ở Dubai, là nơi anh trú ngụ khi đến đây. Hôm qua khi đến khách sạn này chính tay anh đã cất vào tủ. Còn thời gian ở lâu đài của Thế Tử Hassan anh không mang theo, làm gì có ai trao đổi?

Chàng cầm tờ giấy trắng xem soi dưới bóng đèn một lúc rồi nói:

- Hay là Chef em cẩn thận đã rải bột hoá học che lấp vết mực? Chúng ta thử thấm nước, xem sao!

Lyly mừng rỡ:

- Đúng vậy! Chef trao bức cảm nang cho anh cất giữ, chắc bên trong có nói điều quan trọng nên không thể để ai cũng dễ dàng đọc được.

Nàng nói vừa giứt tờ giấy trên tay Vân Trường chạy phòng tắm thấm nước. Bỗng la lên:

- Không thấy gì cả! Chắc có người tráo thư rồi!

Vân Trường bình tĩnh nói:

- Thử đốt tờ giấy đi! Có những tài liệu bí mật người ta phải đốt chữ mới hiện ra.

- Phải lắm! Anh nhắc em mới nhớ.

Vân Trường lấy diêm quẹt của khách sạn trao cho LyLy.

Tờ giấy trên tay đã bị thiêu rụi, tro tàn rã xuống, vẫn không thấy một chữ một dấu hiệu gì lộ ra!

LyLy kinh hãi thật sự, mặt biến sắc, kêu lên:

- Nguy rồi! Thư đã bị kẻ địch phỏng tay trên rồi!

Thần sắc Vân Trường lúc đó hình như không còn bình thản nữa. Thành linh điện thoại trong phòng reo vang. Chàng cầm điện thoại lên nghe.

Lyly không rõ người đầu giây bên kia nói gì? Chỉ nghe chàng đáp bằng tiếng «yes», rồi tiếp theo «yes», rồi lại «yes». Ba lần yes!

Nàng đưa mắt lo lắng nhìn Vân Trường... Chàng trao máy cho nàng, bảo:

- Người này muốn nói chuyện với em đó.

LyLy thầm đoán là Thế Tử Hassan nên trong lòng có chút bồn loạn khi đặt máy điện thoại vào tai. Nàng vừa mở miệng nói «allo» tức thì có tiếng cười vang dội âm ỉ không khác gì tiếng sóng gầm gió thét...

Sắc mặt phụng phịu, nàng dùng dằng nói với người đầu giây bên kia:

- Cười gì lớn dữ vậy! Làm điếc tai người ta hà!

Người kia vẫn không ngưng cười, nói:

- LyLy! Tôi đang vui, vì tôi biết cô đang vui! Tôi cười lớn là chứng tỏ tận cùng vui với cô đó chứ?

Nàng núng nẩy:

- Xí! Ai mà vui gì đâu? Đang muốn khóc nè.

- Sao vậy? Anh chàng Van Thompson dám chọc cô à?

LyLy nói giọng như sắp khóc:

- Bức cẩm nang đã bị kẻ nào lấy mất rồi! Kẻ địch đã theo dõi anh Vân Trường và... và đã tráo đổi một tờ giấy trắng.

Nàng nói và định nhìn người đầu giây bên kia sẽ la oái lên. Nào ngờ ông ta hững hờ hỏi:

- Thế à?

- Chef có thể nào cho LyLy biết những gì đã ghi trong cẩm nang không?

Phải! Người ấy chính là Chef của nàng, là Trạ Cờ Vàng, người có nụ cười bất hủ trên thế gian. Nghe nàng hỏi câu đó, ông ta càng cười to hơn, vừa đáp:

- Tôi có viết gì trong đó đâu mà cô muốn biết?

Sắc mặt đang bí xị của LyLy vụt tái xanh vì giận:

- Chef nói sao? Cẩm nang chỉ là tờ giấy trắng?

Trạ Cờ Vàng cười hề hề:

- Tôi chỉ muốn «chàng và nàng» gặp nhau cho vui đó mà... Có gì mà cô giận dữ vậy?

- Chef... Chef ...

Nàng giận run cả người, nói không ra câu. Trạ Cờ Vàng chọc giận được nhân viên của mình, ông càng thích thú cười to:

- Tôi đã hứa cho cô đi chơi chuyến này để đền bù những ngày lao khổ trong chuyến về Việt Nam và đi Bắc Kinh. Tôi hứa phải giữ lời chứ? Tôi biết «chàng» có công tác bên đó, nên gửi cô qua trước để đón chờ chàng. Còn «cầm nang» chỉ là nhịp cầu «ô thước» để... «tiên đồng và ngọc nữ» gặp nhau đó mà!

Lyly núng nẩy:

- Chef thật quá đáng! Sao lúc nào cũng bày trò trêu chọc người ta chớ?

Nàng nói câu đó tuy là trách móc hờn giận, mà thật sự trong lòng vô cùng hạnh phúc. Tự nghĩ: «Ông già này hay quá quát phá mình. Ta phải giấu nhẹm những gì đã xảy ra cho ta, để ông tưởng xứ này nhiều thú vị lắm. Chắc ông sẽ tò mò qua đây cõi lạc đà ngao du sa mạc... Lúc ấy ông sẽ nếm mùi đau khổ về cái nóng cái lạnh, những trận bão cát kinh hoàng, những hiểm nguy của rắn rít bò cạp... Hừ! Ta phải «dụ» ông già qua xứ này mới được.

Nàng hí hửng nói:

- Chef biết không! Chưa có cảnh nào đẹp bằng sa mạc sau cơn gió lốc, vào buổi tà dương. Còn sa mạc vào đêm trăng là một thiên cảnh kỳ ảo tuyệt vời... Ôi thôi! Cõi lạc đà đi chu du đó đây thì thật vô cùng thú vị...

Trụ Cờ Vàng cười dòn, ngắt lời nàng:

- Nghe cô nói, hình như cô mê sa mạc lắm thì phải?

- Dĩ nhiên!

- Thật không?

- Đương nhiên là thật! Nói cho Chef biết, chưa bao giờ Lyly được sống những ngày vui êm ả, thanh tịnh, đầy thú vị như ở đây. Tiếc rằng «cắm nang» của Chef không cho nhiệm vụ gì để Lyly có thể nán lại xứ này, đành phải cuốn gói trở về cái thế giới ồn ào trần tục! Tiếc quá!

- Hay lắm! Nếu cô đã mê sa mạc như vậy, tôi cũng không e ngại gì mà không cho cô biết công tác kỳ tới của cô. Tôi đã quyết định gửi cô qua Kuwait...

Đang hí hửng, sắc mặt Lyly chợt tái mét, giọng nói hơi run:

- Chef bảo sao? LyLy... LyLy sẽ phải đi Koweit? Tại sao phải qua bên đó?

Trụ Cờ Vàng không còn cười:

- Hành trình chuyến đi và nhiệm vụ của cô, tôi sẽ cho cô biết sau. Ngày mai cô lấy chuyến bay trở về Suisse nghỉ ngơi vài ngày. Ít hôm sau Tuyết Vân sẽ qua bên ấy gặp cô mang theo chỉ thị của tôi. Thôi chúc... hai người... vui vẻ nhé?

- Chef! Chef...

Nàng gọi «Chef» như tiếng kêu tuyệt vọng. Nhưng Trụ Cờ Vàng đã cúp máy ở đầu giây bên kia! LyLy buông điện thoại xuống, ánh mắt thần thờ... Rồi hai hàng nước mắt trên gương mặt mỹ miều bỗng chảy dài ra.

Vân Trường thấy nàng khóc, hỏi giọng lo lắng:

- Việc gì xảy ra vậy em?

- Chef bảo, ngày mai em về Suisse rồi vài ngày sau sẽ phải trở qua sa mạc! Chef sắp giao nhiệm vụ cho em ở xứ Koweit!

- Anh đã biết trước điều này.

LyLy trở mắt ướt lệ nhìn chàng:

- Sao anh biết? Bộ Chef đã nói cho anh biết rồi à?

Chàng gật đầu. Nàng hỏi:

- Ông nói lúc nào?

Vân Trường không trả lời ngay, lấy khăn tay của mình thấm nước mắt cho nàng, nhỏ nhẹ nói:

- Tội nghiệp cho em tôi đã sợ sa mạc lắm rồi! Nhưng tại sao khi này em nói với Chef em là em thích sa mạc?

- Em muốn phá ông! Em muốn khơi tính tò mò của ông để có ngày ông qua đây ném mùi đau khổ.

Chàng cười nhỏ:

- Em thật bậy quá! Muốn phá Chef sao không bàn với anh trước? Phen này chắc ông đang cười em thỏa thích đó.

- Vì sao cười em?

- Đương nhiên việc em bị bọn con buôn bắt cóc ở khách sạn đã được anh báo cáo và việc em đang dưỡng bệnh tại đây Chef em cũng biết rõ ràng. Phải nói ông là người kinh hoàng hơn hết khi nghe biết những hoạn nạn đã xảy ra cho em từ khi đến xứ này. Khi này nghe em khoe sa mạc nọ kia... Anh muốn bùm miệng em nhưng không được, đành để em mặc tình nói chớ sao?

Chàng nói xong, miệng chúm chím cười. LyLy hồ thẹn vùng khỏi vòng tay chàng, úp mặt lên thành ghế khóc nhỏ nhỏ. Vân Trường không đỡ, lại nói thêm:

- Trời ơi, nếu Trụ Cờ Vàng biết được em đang khóc chắc ông cười bẽ cái nhà ở Washington và khoan khoái trong lòng vì đã chọc quê được em! Hoá ra em chưa kịp phá ông mà đã bị ông phá em! Em tung hoành khắp chiến tuyến, làm điêu đứng những kẻ lừng danh trên thế giới, vậy mà phải chịu thua con người ỉn danh như ông, kể ra cũng đáng tức đó chớ!

Sự thật nàng khóc vì xấu hổ với chàng, chớ không vì thua trận với Chef. Vân Trường cũng đoán biết điều đó nên không nở để nàng phải «mắc cỡ» với mình lâu hơn, giả bộ nói:

- Anh đã nghĩ ra cách giúp em trả thù thủ lãnh CPQ khi chúng ta trở lại Washington.

LyLy không nhìn chàng, cúi mặt hỏi giọng nghi ngờ:

- Anh không chế nhạo em chứ?

- Anh làm gì dám chế nhạo em chớ! LyLy! Hãy vui lên! Hãy quên tất cả mọi sự và quên Chef của em! Anh sẽ cho em biết với phương cách gì khiến thủ lãnh CPQ phải đưa tay đầu

hàng em. Nhưng anh có điều kiện là em không còn hờn giận hay lo lắng điều gì nữa. Anh muốn nhìn thấy nụ cười trên gương mặt rạng rỡ của em.

Chàng vừa nói vừa nâng mặt nàng lên... Đôi môi mọng đỏ trên gương mặt mỹ lệ của nàng he hé lay động như cánh hồng rung rinh buổi sớm!

Còn gì đẹp bằng hoa nở trên môi miệng giai nhân?

Không tự chủ được nữa, chàng gập mình xuống đặt nụ hôn nồng cháy trên đôi môi quyến rũ cùng cực đó... Toàn thân nàng như có sức thu hút của «nam châm» mãnh liệt, khiến vòng tay chàng xiết mạnh, không thể tách rời ra... Hơi thở «liêu trai» của nàng như bốc ra làn hương mê hồn...

Họ không còn nhìn thấy gì nữa! Họ cũng không còn nhớ gì nữa! Sa mạc không còn làm cho nàng sợ hãi. Sa mạc không làm chùng chân bước đi của nàng, vì sa mạc đã tạo hoàn cảnh cho họ xích gần nhau...

Và hiện tại...

Trong gian phòng này dường như có một trận cuồng phong hay cơn bão cát của sa mạc đã cuốn xoáy hai người họ vào một cuộc tình!

Hết

mời độc giả xem tiếp trong thời gian tới:

- * LL12 Trên Chiến Trường Quốc Tế vịnh Golfe
- * LL12 Trên Những Nẻo Đường Thế Giới.